

Александар Прокојиев

ПРЕЗДРАВИ У МОМ НАРУЧЈУ

– Сви смо ми ѿојли. Али је ѿнекад ѿа ѿојлина живојѿињска. Ужасава ме.

Сумрак напољу је још светлији од таме у соби и могу видети њено лице, прилепљено уз прозорско стакло и голи врат, у бледом смирају дана. Шта то она жели? Зашто ми то казује баш сада, када постаје хладно и мрак одваја предмете у соби од додира ока? Ако се штити од мене, зашто се онда бестидно излаже улици? Сваки радозналији пролазник могао би је угледати нагу на прозору: – *Сѿусѿи ролеѿне!*

Споро се подиже, окреће ми леђа. Из сенке израња њена нагост. Из бутина, потопљених у магличастој светлости, избија чврста заобљеност кукова. Повлачи уже, соба се замрачује још више, њено исправљено тело, посејано танким, скоро прозирним тракама, које као бледоцрвени каишићи обавијају силуету, ипак је близу, тако близу да наслућујем влажно дисање полувидљиве пути. Поново седа окренута мени. – *Зашѿо се не обучеи?* – звучим пригушено, слабо. Пушта ме да чекам, болно напрегнут, и тек када полазим, чујем: – *Овамо. Хођу ѿо-ред ѿрозора...*

Прсѿенови ѿрилеѿљени за сѿење. Као шкоље. Издвајам их од камена, једноѿ ѿо једноѿ. Најниже, на ѿраници мођа домашаја је највећи, црвени. Исѿи је ѿакав мајка носила ѿри нашим ѿролеѿњим шеѿњама. Чесѿо би ме очешала ѿиме ѿо образу, док ме је уѿијала у наручје.

Колико желим да га поново осећим! Наднесена над понором, појужам руку шито више ка бљештавом, црвеном постојени. Зашио ми се не да? Не ситижем ни да помислим шита то ја, девојчурак на мирној обалској поменаци, појражим по, на највишој ситени, када ме, пошиснуто уз врелу ошпирину камена, облива еројско задовољство. Надолажење полиме у мени сјаја се са шумом набреклих поаласа дубоко доле, одакле се уздиже само пошмични поул воде.

Соба има слузокожу. Понекад, чини ми се, водимо љубав утроје. Зидови се лепе за кожу, за очне капке, налажу, спајају се са нашим телима, са нашим овлаженим порама, претапају се у слузаве капи жеље. Али, када смо одвојени, у истој тој соби, зидови вртоглаво беже. Отржу се, одбацују наша отуђена тела, ишчезавају у тами. И она, са својим несигурним осмехом, сваким шапатам даље, нечујнија, осећа губљење блискости са собом. Склупчава се, затвара у неки ограђени угао, ћути. Чекамо, изнова два изгнаника, изгубљена у огромној соби, скривајући погледе, гушећи се од суве боли у грудима. Обоје кружимо у неким засебним просторима, уплашени, одвојени, у бесциљној срцби, остајемо сами све док жеђ не избије, па се, као сладострасне мачке, лако узимамо, „општимо”, како она каже, увлачећи собу у себе.

Кроз решетки као на вашарском олегалу – сунце. Залуђени слани зраци позирају рибе на валиер... јен, два, пори... морнарске каје, мисериозне маје... јен, два, пори... љубавници поју лимунате, сањају усамљени серенате... јен, два, пори... изгубљене гаће, јито зраче... јен, два, пори... чамци, порамци, ланици и други попракпаници... јен, два, пори... ево и мојих родитеља, изједених решеткима, ипак се окрећу пошмично, лако, иако сенке-пости усред радосног брајства, иако... јен, два, пори... иако ослушкујем оца како мрмља: „Дан је листи. Умире и мења се новим”... ни он се не може одушећи леињем валиеру... угнездио је маму у себи и плешу... јен, два, пори... како је могуће да те не поведе пој неумољиви, пој безбрижни риншишил... јен, два, пори... наше поградње и радоси је и ново раћање... нека смех наш резак буде, нека се само фура – више да нам даје, више да нас зуре... јен, два, пори... речи су сакаје, мисли плешуће и кракаје – када смо игре плен, све пође за порен... јен, два, пори... јен, два, пори... моји бледолики појрајтељи између порејланулих мишица плесача, између црвених решетки равнодневнице... јен, два, пори... јен, два, пори...

Шта знам о њој? Име. Рекла ми је још да је студенткиња и да живи у новом северном градском насељу. „Адреса? Шта ће ти?” Речи су и тако нестајале пред пулсирајућим ритмом музике у препуном кафићу. Имала је одсутан поглед, али зар то није својствено већини њених

вршњакиња? Одакле онда толико жеђи – у сваком грчу мишића, у најмањој пукотини осушених усана? Понекад се питам да ли уопште помишља ко сам у борби између страсти и одбојности ка мом телу? Можда сам управо само то, обично мушко тело у које се упија и од кога бежи? Можда је соба њено чистилиште? Она њена гневна, толико неочекивана изјава против топлоте! Била је окренута ка прозору. Као да се извињавала нечему или некоме тамо, из спољашњег света. И што је најчудније, осећам да у том нашем односу ја не могу ништа да променим. Остаћу до краја део собе, део чистилишта, и када се она реши да изађе, престаћемо да постојимо – и соба, и ја. Милујем је по унутрашњој страни бутина. Кожа јој је мека, баршунаста као сомот, дечја.

Тада, намерно сам их се одрекла. И уредне куће. Њихови гласови ударају у сџакло и бесџомоћно се шџоје. Нисам моћла да их даље слушам. Предуго сам бранила свој договор са њима. Силила сам се да будем нежна, наивна, невина девојчица, која се чистија и радознала буди у њиховом зашџишничком наручју. Оглазим! Нека мама и шџаџа и даље у салону шџуџкају кафу из шарених шџориуланских шољџица из Кине, нека се у својим добрим, засићеним очима сукобљавају са шџрекором дугог умирања. Замире шџешчана вика са слике изнад клавира. Израће само сенке. Али ја нећу биџи шџамо. – Ко је? – шџиџаће. – Изгубљени гџосџ. – Шџа шџражиши овде? – Невиђени осмех – одговара мој глас. Мама ће шџада шџишчџиш враџишма, док ће оџаџи сџезџиш наслон фџиџеље шџобелелим шџрџишма. Ту се све заусџавља. У њиховом, у мом шџчекивању...

АЛЕКСАНДАР ПРОКОПИЈЕВ (1953), један је од водећих савремених македонских књижевника, живи и ствара у Скопљу. Доктор је филолошких наука. Прокопијев пише жанровски и наменски разнородне текстове, од сценарија за ТВ-филмове и квизове до хаику поезије. Али најзначајнији сегмент његовог стваралаштва представљају приповедачки и есејистички рад. Аутор је петнаестак књига међу којима се истичу збирке прича: *Млади мајџиор ишре* (1983), *Пловидба ка јузу* (1987), *Воајер* (2001), и огледа: *Беше ли Калимах шџџшџошџерниџиџа* (1994), *Пуџшџовања бајке* (1997), *Пџџшџошџерни Вавилон* (2000). Превођен је на енглески, француски, италијански... као и на све балканске језике.

Предео са македонског АЛЕКСАНДАР ПРОКОПИЈЕВ